

Köszönjük az utat, nagy élmény volt! Ebben a 4 napban annyi szép helyet láttunk, annyi kalandunk volt, hogy hosszú ideig el leszünk a feldolgozásával.

A program igen-igen sűrű volt! Az aqabai repülőtéren leteszteltek mindenkit, elég hamar átmentünk az ellenőrzéseken. Egyből buszra szálltunk, és robogtunk ki a sivatagba, a dzsipekhez. Idegenvezetőnk útközben felvetette a kérdést: legyen-e a sivatagi túra rövid, ez van tervezve, vagy némi fizetségért 4 órás, amiben több a látnivaló. Mindenki fizetett, a hosszabb utat választottuk. Aztán mire észbe kaptunk, már fenn is ültünk a dzsipeken. Volt akin egy szál póló volt csak, a csomagjainkat egy dzsip már el is vitte a beduin táborba. Sebaj, vágtattunk a kocsikkal, tátottuk a szánkat a különleges természeti képződmények tömegét látva, a fehértől a sötétvörösig gyönyörű színekben pompázó homokkő-hegyeket, amik mintha megolvadtak volna. Pedig „csak” a szél évmilliós munkája nyomán lettek ilyenek. Megnéztünk, megmásztunk két természetes hídképződményt, három „német csatahajót”, ittunk egy beduin sátorban teát, hallgattunk zenét.

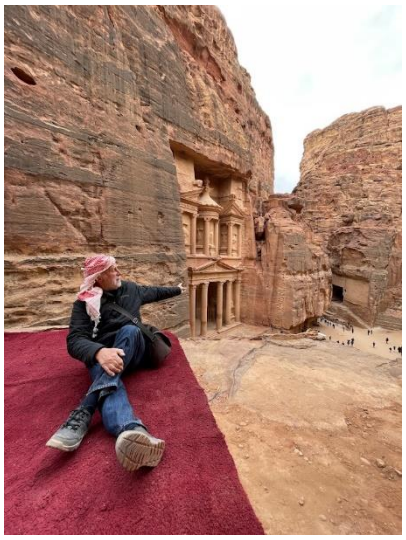
Mindezek után elvágtattunk a beduin táborba, megkaptuk a sátrakat, megnéztük, hogy szedik ki a homok alól a vacsoránkat. A farkaséhes társaság megkapta az adagját. Láttam, mindenki számára ízletesek voltak az ételek. Én a birkából kértem még. Páran ott maradtunk a közösségi térben, és egyszer csak az egyik fiatalember vezetésével körtáncba kaptunk. négy lépés előre, két lépés vissza…

A reggeli korán volt (7-kor), utána több mint 4 órás úttal értünk Petrába, az egyik pihenőnél vettem Erzsinek és magamnak hagyományos kendőt, amit fel is kötöttek a fejünkre. Estig le se vettük.

Petra…Hát az valami csoda! A hosszú sétautat észre se vettük, csak bámultunk végig. Elképesztő remeke ez a hely a természetnek! A Nagytemplomnál leróttam kegyeletemet Indiana Jones utolsó keresztes lovagja előtt, a Gál-kelyhet én sem tudtam elhozni…Viszont egy fürge vezető segítségével (némi pénzért) felmásztam egy kicsit magasabbra néhány képet onnan készíteni.

Visszafelé ismét mindent megcsodáltunk. Nehezen bár, de lekoptattuk a villanyautósok, tevegeltetők és lovasok ajánlkozóit, és nagyon elfáradva, de visszamentünk a buszhoz.

A Holt-tengerhez 6 óra után érkeztünk. A szálloda fényűzően pompás volt, és elég hamar megkaptuk a szobákat. Végre lefürödtünk. aztán lementünk vacsorázni. A hatalmas épületben könnyű volt eltévedni, de végül rájöttünk, merre kell mennünk. A szilveszteri vacsora pompás volt, végig ettük az étlapot. Én válogatós vagyok, de akármit vettem, mind nagyon ízlett. Azért a szokatlan fűszereknek lett némi utóhatása, de megérte…

Az időeltolódás miatt mi egy órával hamarabb magunk mögött hagytuk az óévet, és nagy bulival léptünk át 2022-be. Egy fiatal lány, a helyiek kedvence volt a DJ, Jácintnak el is küldtem egy rövid videót, ahogy nyomja. Volt lufieső, tánc, trombita, álarc, miegymás. Zsuzsi, ezek a helyiek nem egy mulatós fajta. Fél óra elteltével valami tombola volt, közülünk, aki ottmaradt, nem nyert senki. Viszont éjfél előtt is, és éjfél után is egy ügyes hastáncos nő félórás műsorral szórakoztatta a közönséget.

A harmadik nap reggeli után előbb megnéztük nappali fényben a hatalmas szálloda gyönyörű külső tereit, lementünk a Holt-tengerhez is. Aztán felvéve a fürdőruhát mentünk vissza. A levegő hűvös volt, a tenger úgy 21-22 fokos. A köves, kavicsos meder kényelmetlen volt, de végül sikerült „úszkálni”. Volt iszappakolás is. Erzsiék meg is gyógyultak tőle… egy kicsit. De hoztunk is belőle haza, meg piros meg sárga homokot, meg köveket innen-onnan…

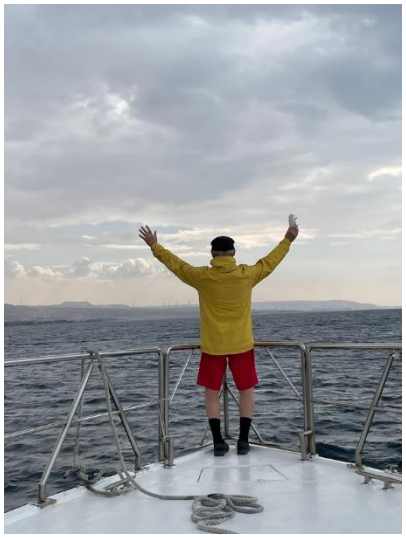
Egy óra körül indultunk Aqabába. Hát, akárhonnan nézem, hosszú volt az út. Az „autópályák” érdekesek, tele vannak fekvő rendőrökkel. Út közben vezetőnk két felvetéssel hozakodott elő: akarunk-e a negyedik napon hajókázni, búvárkodni a tengeren, némi fizetség ellenében. 21-en akartunk. A másik: itt az a szokás, hogy a szolgáltatásokért borravalót adnak. Kérte, mi is járuljunk hozzá némi pénzzel ehhez a szokáshoz.

Az Aqabába érkezés után egyből vacsorázhattunk, az ételről ugyanazt mondhatom, mint bármelyikről: finomak, bőségesek. Míg vacsoráztunk, megkaptuk a szobakártyákat is. Kiadós tisztálkodás után vezetőnkkel kimentünk a városba, aki megmutatta a csoportnak a jó vagy legjobb boltokat, fűszerkereskedőket. Itt mindenki tudott magyarul! Nem voltak szemtelenek, de rámenősek voltak, úgy

igazából nézelődni nem hagytak bennünket. Viszont bárhova mentünk be, teával kínáltak.

Mi az utolsó nap a reggeli után visszamentünk a bazárba, hogy amit még nem vettünk meg, nehogy ott maradjon.

Összecsomagolás után a holmikat két-három szobában hagyhattuk, és mi, akik hajókázni akartunk, elindultunk a kikötő felé. Ott egy jachtra szálltunk, és kifutottunk a tengerre. A hajó végén a matróz nekiállt a barbecue-sütésnek. Egy óra hajókázás után el is készült, csirke és zöldség volt, meg pita. Nem sokkal később a hajó lehorgonyzott, és le-illetve beöltöztünk búvárkodáshoz. A hűvös, szeles idő többeknek ettől közben elvette a kedvét, de úgy tizenketten a kapitány vezetésével beugrottunk a tengerbe. Láttunk korallokat, színes halak tömegét, hajóroncsot. Csodálatos volt!

Aztán visszahajóztunk a kikötőbe, felsétáltunk a My Hotelhez, és nemsokára már jött is a busz, hogy kivigyen minket a repülőtérre.

Sikerült valahogy a váróban azt az 1 órát eltölteni, aztán már fenn is ültünk a gépen.